

[Anker Jørgensen.]

ting, men netop de arbejdsgivere, som jeg har erfaring med, viser, at der ikke er en sådan risiko på færde.

Endelig må det også være meget vigtigt at understrege, at netop de lønmodtagergrupper, som har den største risiko for sygdom, også må være de grupper, der i hvert fald må sidestilles eller blot tilnærmelsesvis sidestilles med de funktionær- og tjenestemandsgupper, som dette høje ting allerede har sikret fuld løn under sygdom.

Hr. Simonsen sagde, at hele problemet om sygelønsordning og dagpenge under sygdom naturligvis også havde noget at gøre — og det var det afgørende — med opretholdelse af den fulde beskæftigelse. Jeg forstod, at hr. Simonsen mente, at dette at ophæve karenstidsbestemmelserne betød, at arbejdsgivere kom ud for en hård omkostningsforøgelse og dermed også en risiko for ikke at kunne opretholde den fulde beskæftigelse. Han uddybede det ikke nærmere, men jeg går ud fra, at det er det, der ligger i det.

Hr. Simonsen nævnte også, at omkostningerne for 4 store fynske virksomheder ville stige fra 4,4 til 15,3 mill. kr. Nu ved jeg ikke, hvad det er for 4 store fynske virksomheder, men man gætter nok ikke helt galt, når man f. eks. siger Lindøværftet som den ene af dem, måske Hastrup's fabrikker som en anden. Men skal man se på virksomhedernes konkurrencemuligheder eller risiko i konkurrencen, kunne det måske også være af betydning at se på, hvorledes sygeordningerne er i andre lande. Det vil naturligvis føre for vidt, men lad mig eksempelvis nævne, at man i Tyskland i en årrække har haft 100 pct.s dækning ved sygdom, både almindelig sygdom og sygdom som følge af ulykkestilfælde, altså ikke 90 pct. og ikke med et loft på 106 kr. om dagen, men kort og godt 100 pct.s dækning. Det skal også med i billedet, når man taler om virksomhedernes muligheder for at kunne konkurrere. På et skibsværft på Fyn kan man vel godt tage dette i betragtning, når man ser på konkurrencemulighederne over for et skibsværft eksempelvis i Hamburg.

Der blev sagt noget om, at socialministeren havde været ubøjeelig over for selv de stærkeste argumenter, som åbenbart de borgerlige partier var fremkommet med i det udvalg, der har beskæftiget sig med syge-

dagpengeordningen. Jeg vil gerne sige tak til socialministeren, fordi hun har været ubøjeelig over for disse, som jeg ikke vil kalde stærke, men derimod ganske dårlige argumenter. Jeg er glad for, at socialministeren ikke har ladet sig rokke, og jeg vil gerne netop sige tak for det.

Der har været talt meget om sammenligning med funktionærer og tjenestemænd, og man har sagt fra borgerlig side, at denne sammenligning halter. Man siger bl. a., at arbejderen jo ofte står i et akkordforhold, og derfor er der tale om et direkte tab, hvad der ikke er for tjenestemanden, og hvad der måske heller ikke er for funktionæren. Jeg synes, det er en produktivitetsargumentation, som vi på det niveau, vi er nået frem til i vores sociale velfærdsvikling, simpelt hen ikke kan være bekendt. Hvis ikke vi i det udviklingsniveau, vi har nået nu, også har råd til at sige, at både funktionæren og tjenestemanden, men sandelig også den akkordlønnede arbejder skal have mulighed for, ikke at få fuld løn og altså slet ikke fuld akkordløn, men blot 90 pct. eller måske endda noget, der procentvis bliver mindre, nemlig 106 kr. om dagen — hvis ikke vi har råd til det nu, ja, så må jeg vende tilbage til spørgsmålet: hvornår får vi så råd?

Man siger, at arbejderen ikke har den samme vane, ikke har den samme tradition i forholdet til sit arbejde. Man antyder eller siger direkte, at der kan blive tale om misbrug. Med andre ord, vi vender tilbage til det, som hr. Stetter gav udtryk for i radioen i lørdags, nemlig at der er forskel på folk, og det skal der sandelig blive ved med at være. Jeg vil naturligvis ikke afvise, at der både blandt tjenestemænd, funktionærer og arbejdere kan være folk, der kunne finde på og kan finde på at misbruge. Men det er et dårligt argument til afvisning af sociale fremskridt, og det er præcis det argument, som dette ting for 10, for 20, for 40 og for 50 år siden også anvendte, eller i hvert fald en del af tinget anvendte, hver gang nye sociale fremskridt så dagens lys.

Det har også været sagt, at socialministeren og bl. a. socialdemokratiet ikke var villige til at forhandle, ikke var villige til at gå på forlig, ikke bestræbte sig på at skabe enighed. Man må nok spørge: hvad er det, man skulle forhandle om? For alle partier siger jo principielt, at de er enige i det for-